

Arrest

nr. 203 941 van 17 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEVRIENDT
Joe Englishstraat 63/34
2140 BORGERHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 8 mei 2018 (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die *loco* advocaat S. DEVRIENDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 mei 2018 wordt de verzoekende partij een beslissing tot het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betekend, die dezelfde dag getroffen werd. Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam : A.

voornaam : A.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging – door twee of meer personen – dader of mededader – bij nacht, feiten waarvoor hij op 25/05/2009 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 07/02/2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 dagen.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 27/02/2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 dagen met uitstel van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid – belaging – bedreigingen-mondeling of schriftelijk-onder bevel of voorwaarde-criminele straf, feiten waarvoor hij op 28/03/2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Betrokkene heeft niet langer een officieel verblijfsadres in België.

Op datum van 25/02/2008 werd een F-kaart afgeleverd aan betrokkene geldig tot en met 07/02/2013, deze F-kaart werd gesupprimeerd op datum van 07/09/2010. Op datum van 16/03/2017 werd een F-kaart afgeleverd aan betrokkene geldig tot en met 23/02/2016, deze werd gesupprimeerd op datum van 19/08/2013. Op datum van 16/07/2015 werd een F-kaart afgeleverd aan betrokkene geldig tot en met 02/07/2020, deze werd gesupprimeerd op datum van 24/03/2016.

Betrokkene heeft zijn verblijfsrecht verloren en werd afgevoerd van ambtswege op datum van 18/03/2016.

☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging – door twee of meer personen – dader of mededader – bij nacht, feiten waarvoor hij op 25/05/2009 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 07/02/2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 dagen.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 27/02/2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 dagen met uitstel van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid – belaging – bedreigingen-mondeling of schriftelijk-onder bevel of voorwaarde-criminele straf, feiten waarvoor hij op 28/03/2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar. – De feiten (inbreuken op de wetgeving van drugs) zijn ontoelaatbaar vermits ze een gevaar betekenen voor de volksgezondheid en de eigen gezondheid en bovendien aanleiding geven tot het ontstaan van randcriminaliteit.

Zijn gedrag(diefstal met geweld of bedreiging – door twee of meer personen – dader of mededader – bij nacht) is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

(...)

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op datum van 12/01/2018 dat zijn moeder, broer en twee zussen woonachtig zijn in België.

Bovendien het feit dat de moeder, broer en zussen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaart ook een minderjarige zoon te hebben die woonachtig is bij zijn moeder in België. Betrokkene levert zelf geen bewijzen om deze verklaring te staven. Aangezien betrokkene ons geen naam doorgeeft van zijn minderjarige zoon nog van de moeder kunnen wij niet nagaan of deze al dan niet erkend werd door betrokkene. Ook in het administratief dossier van betrokkene zijn er geen elementen te vinden over zijn zelfverklaarde zoon.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Betrokkene verklaart tevens in zijn vragenlijst hoorplicht een langdurige relatie te hebben met iemand in België.

Aangezien betrokkene nog niet samenwoont met zijn partner kan worden aangenomen dat geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Ook al kan later sprake zijn van een gezinsleven, dan nog betekent dit geen schending van artikel 8 EVRM. De partners kunnen het gezinsleven verder uitbouwen in het land van herkomst.

Gedurende zijn verblijf in het Rijk heeft betrokkene echter nooit een aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging – door twee of meer personen – dader of mededader – bij nacht, feiten waarvoor hij op 25/05/2009 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 07/02/2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 dagen.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 27/02/2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 dagen met uitstel van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid – belaging – bedreigingen-mondeling of schriftelijk-onder bevel of voorwaarde-criminele straf, feiten waarvoor hij op 28/03/2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

De feiten (inbreuken op de wetgeving van drugs) zijn ontoelaatbaar vermits ze een gevaar betekenen voor de volksgezondheid en de eigen gezondheid en bovendien aanleiding geven tot het ontstaan van randcriminaliteit.

Zijn gedrag(diefstal met geweld of bedreiging – door twee of meer personen – dader of mededader – bij nacht) is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op 12/01/2018 dat hij niet terug wil keren naar Marokko.

Dit omdat hij al heel zijn leven woonachtig is in België. Echter betrokkene heeft zijn verblijfsrecht verloren en werd afgevoerd van ambtswege op datum van 18/03/2016. (Overeenkomstig artikel 19, §1 van de wet van 15/12/1980 wordt het verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk) en legde geen bewijzen voor van het tegendeel.

Betrokkene heeft ook geen vrees in kader van art. 3 EVRM vermeld.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Op datum van 25/02/2008 werd een F-kaart afgeleverd aan betrokkene geldig tot en met 07/02/2013, deze F-kaart werd gesupprimeerd op datum van 07/09/2010. Op datum van 16/03/2017 werd een F-kaart afgeleverd aan betrokkene geldig tot en met 23/02/2016, deze werd gesupprimeerd op datum van 19/08/2013. Op datum van 16/07/2015 werd een F-kaart afgeleverd aan betrokkene geldig tot en met 02/07/2020, deze werd gesupprimeerd op datum van 24/03/2016.

Betrokkene heeft zijn verblijfsrecht verloren en werd afgevoerd van ambtswege op datum van 18/03/2016.

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen

gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en *a fortiori* de schorsing ervan.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, "*M.S.S./België en Griekenland*", §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, "*Čonka/België*", § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, "*Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 113).

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel werpt verzoeker onder meer de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker somt de diverse "*guiding principles*" op zoals ze ontwikkeld werden door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in twee principiële arresten voor wat betreft de toepassing van artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Vervolgens toetst hij de elementen die zijn zaak kenmerken aan deze "*guiding principles*". Onder het kopje "*De duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten*", wijst hij erop dat hij thans 27 jaar oud is, dat hij geboren en getogen is in België, hier jarenlang op doorgaans legale wijze in het Rijk verbleven heeft, dat zijn moedertaal het Nederlands is en dat hij hier steeds school gelopen heeft. Hij wijst erop dat geen enkele effectieve band heeft met zijn land van oorsprong, dat hij slechts gebrekkig Berbers spreekt en nog gebrekkiger Arabisch. Verzoeker benadrukt dat er sprake is van een complete verankering in België. Hij wijst erop dat de bestreden beslissing met het element van levenslang verblijf niet echt rekening heeft gehouden bij het maken van de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker stelt dat dit ook klemmt met de materiële motiveringsplicht en verwijst hiervoor naar het tweede middel. Onder het kopje "*De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming*" wijst hij erop dat hij behoudens in het kader van sporadische vakanties nooit in Marokko verbleven heeft. Hij herhaalt dat hij slechts gebrekkig Berbers en nog gebrekkiger Arabisch spreekt en stelt niet te weten hoe hij zich ingeval van een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou moeten handhaven in Marokko. Hij wijst erop dat ook zijn familie is in België komen wonen en uit Marokko is geëmigreerd. Hij benadrukt dat zijn sociale en familiale banden zich absoluut niet meer in Marokko situeren maar in België.

2.3.2.2. In een tweede middel werpt verzoeker onder meer de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing niet getuigt van zorgvuldigheid daar waar er geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij geboren en getogen is in het Rijk. Verzoeker is van oordeel dat dit een meer dan relevant gegeven is, in die zin dat het zijn duurzame verankering in het Rijk weergeeft enerzijds, en zijn fundamenteel gebrek aan belangen in zijn land van oorsprong anderzijds. Verzoeker herhaalt dat het ook van belang is dat hij een groot deel van zijn leven op volstrekt legale wijze in het Rijk verbleef en dat hij op meerderjarige leeftijd diverse malen een F-kaart bezat. Ook in het kader van de Boulthif-toets zo wijst verzoeker erop, is het gegeven dat de duurtijd van zijn verblijf in het Rijk een levenslang karakter vertoont, een element dat in aanmerking dient genomen te worden bij het beoordelen van het geoorloofd karakter van de bestreden verblijfsbeslissing.

Verzoeker wijst er verder op dat de verwerende partij weliswaar vermeldt dat hij diverse malen een F-kaart bezat en dat verzoeker er zelf melding van maakt dat hij niet wenst terug te keren naar Marokko omdat hij al heel zijn leven woonachtig is in België, doch zich er vervolgens enkel toe beperkt te stellen dat verzoeker zijn verblijfsrecht uiteindelijk verloor en van ambtswege werd afgevoerd. Verzoeker benadrukt dat van enige afweging van enerzijds de noodzaak de Belgische verblijfsregelgeving toe te passen, en anderzijds het gegeven dat verzoeker geboren en getogen is in het Rijk, geen blijk wordt gegeven. Verzoeker betoogt verder dat tevens nergens melding wordt gemaakt in de bestreden beslissing dat zijn kennis van het Arabisch en/of het Berbers zeer gebrekkig is. Nochtans is dit gegeven volgens verzoeker van belang om zijn mogelijkheid tot het overleven in Marokko te appreciëren en de evenredigheid van de bestreden beslissing tussen enerzijds de belangen van de samenleving en anderzijds verzoekers individuele belangen te kunnen toetsen. Volgens verzoeker klemmt dit niet enkel met de materiële motiveringsplicht doch ook met het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, met het redelijkheidsbeginsel, alsmede met zijn rechten vervat in artikel 8 van het EVRM.

2.3.2.3. Gelet op hun onderlinge samenhang - die ook de verwerende partij onderkent in haar nota - worden de middelen samen behandeld.

2.3.2.4. Artikel 8 van het EVRM beschermt onder meer het recht op respect van het privéleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'privéleven' niet. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, "*Niemietz/Duitsland*", § 29; EHRM 27 augustus 2015, "*Parrillo/Italië*" (GK), § 153). Het EHRM stelt wel dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "*gevestigde vreemdelingen*" ("*immigrés établis*") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, "*Slivenko/Letland*" (GK), § 95-96).

2.3.2.5. *In casu* kan niet ter betwisting staan dat verzoeker een privéleven leidt in België in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker die 30 jaar oud is, is in België geboren, is nagenoeg onafgebroken in het bezit geweest van een F-kaart tot 2016, heeft hier school gelopen en heeft hier gewerkt. Dit alles blijkt uit het administratief dossier en uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift. Het wordt ook niet betwist in de nota van de verwerende partij. Het kan niet anders dan aanvaard worden dat verzoeker hier een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd.

2.3.2.6. De uitzetting van een langdurige verblijvende vreemdeling vormt een inmenging in diens recht op eerbiediging van het privéleven (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, "*Hasanbasic v. Zwitserland*", par. 46-49; EHRM 23 juni 2008, "*Maslov/Oostenrijk*" (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, "*Osman/Denemarken*", § 55; EHRM 2 juni 2015, "*K.M./Zwitserland*", § 46). In dat geval dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen waarnaar de bestreden beslissing ook verwijst. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

2.3.2.7. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging in het privé- of gezinsleven van een persoon. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven.

Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, "*Slivenko/Letland*" (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, "*Maslov/Oostenrijk*" (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, "*K.M./Zwitserland*", § 53). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, "*Núñez/Noorwegen*", § 84; EHRM 10 juli 2014, "*Mugenzi/Frankrijk*", § 62).

2.3.2.8. Waar specifiek overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, "*K.M./Zwitserland*", § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake "*Üner*" (EHRM 18 oktober 2006, "*Üner/Nederland*" (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

In het arrest "*Emre*" (EHRM 22 mei 2008, "*Emre/Zwitserland*", § 71; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, "*Hasanbasic/Zwitserland*", § 54) vulde het Hof de gangbare criteria nog expliciet aan met twee aandachtspunten waarmee, in voorkomend geval, ook rekening moet worden gehouden bij de afweging.

Het gaat om:

- (11) de specifieke omstandigheden van de zaak;
- (12) het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, "*Maslov/Oostenrijk*" (GK), § 70).

2.3.2.9. Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.3.2.10. Kernvraag die zich in voorliggende zaak stelt is of verweerder in een situatie die een inmenging vormt in het privéleven van verzoeker, alle relevante gegevens waarover hij beschikte op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privéleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

2.3.11. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een belangenafweging maakt in het licht van artikel 8 van het EVRM, maar dat zij enkel is toegespitst op verzoekers gezinsleven. Immers stelt de bestreden beslissing, "*Bovendien het feit dat de moeder, broer en zussen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM*

aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene verklaart ook een minderjarige zoon te hebben die woonachtig is bij zijn moeder in België. Betrokkene levert zelf geen bewijzen om deze verklaring te staven. Aangezien betrokkene ons geen naam doorgeeft van zijn minderjarige zoon nog van de moeder kunnen wij niet nagaan of deze al dan niet erkend werd door betrokkene. Ook in het administratief dossier van betrokkene zijn er geen elementen te vinden over zijn zelfverklaarde zoon.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Betrokkene verklaart tevens in zijn vragenlijst hoorplicht een langdurige relatie te hebben met iemand in België. Aangezien betrokkene nog niet samenwoont met zijn partner kan worden aangenomen dat geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Ook al kan later sprake zijn van een gezinsleven, dan nog betekent dit geen schending van artikel 8 EVRM. De partners kunnen het gezinsleven verder uitbouwen in het land van herkomst. Gedurende zijn verblijf in het Rijk heeft betrokkene echter nooit een aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen”.

2.3.2.12. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. Zoals verzoeker terecht stelt vermeldt de bestreden beslissing dat hij diverse malen een F-kaart bezat en dat verzoeker er zelf melding van maakt dat hij niet wenst terug te keren naar Marokko omdat hij al heel zijn leven woonachtig is in België, doch zij beperkt er zich vervolgens enkel toe te stellen dat verzoeker zijn verblijfsrecht uiteindelijk verloor en van ambtswege werd afgevoerd in maart 2016. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

2.3.2.13. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

2.3.2.14. De verdediging in de nota met opmerkingen kan aan dit alles geen afbreuk doen. De nota hamert op de veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen en wijst erop dat het EHRM in het arrest waarin de Boultif-criteria werden ontwikkeld, de nadruk legde op de ernst van de gepleegde feiten en aan dit criterium meer gewicht gaf dan aan de andere criteria. In een later arrest, zo stelt de verwerende partij, wees het EHRM erop dat het gewicht dat aan één bepaald Boultif-criterium wordt toegekend, steeds afhangt van de specifieke omstandigheden van de zaak. De verwerende partij concludeert dat het haar dan ook vrij stond om meer gewicht toe te kennen aan de aard van de inbreuken en te oordelen dat de moeilijkheden van de vermeende partner en het vermeend kind niet opwegen tegen de andere overwegingen. Vervolgens reproduceert de verwerende partij de belangenafweging die de bestreden beslissing gemaakt heeft in het licht van artikel 8 van het EVRM en gaat ze in op het gezinsleven van verzoeker. Ze concludeert hierna ten slotte, *“Verzoeker is een meerderjarige man, die niet aantoont dat er sprake is van een bijzondere band van afhankelijkheid met zijn familieleden, waardoor hij niet aantoont dat zijn banden vallen onder de bescherming geboden door artikel 8 EVRM.”*

2.3.2.15. De Raad dient dus vast te stellen dat de verwerende partij helemaal niet ingaat op verzoekers kritiek dat geen rekening werd gehouden met zijn privéleven in het Rijk en meer bepaald in de gedane belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, geen rekening houdt met de duur van zijn verblijf in het Rijk en al evenmin met de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België ten opzichte van die met zijn land van herkomst. Verwerende partij kan in geval van veroordelingen die *in casu* buiten kijf staan, niet automatisch veel gewicht hieraan geven in haar belangenafweging en de andere Boultif-criteria hieraan sowieso ondergeschikt achten. De uitzetting van een langdurige verblijvende vreemdeling vereist een belangenafweging waarin alle relevante Boultif-criteria betrokken worden en in de weegschaal worden gelegd, *quod non in casu*. Het is overigens pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is.

2.3.2.16. Het eerste en tweede middel zijn dan ook in de aangegeven mate gegrond en derhalve ernstig.

Aan de voorwaarde van een ernstig middel is derhalve voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. Verzoeker voert onder meer het volgende aan in zijn verzoekschrift onder het kopje *“Betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel”* :

“Verzoeker meent gelet op alle middelen zoals uiteengezet in onderhavig verzoekschrift, naar genoegen van recht aangetoond te hebben verdedigbare grieven op grond van het EVRM op te kunnen werpen ten gronde.

Verzoeker baseert zich onder meer op het feit dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij zal ondervinden ingeval een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing samenhangt met de middelen die hij ontwikkelde met betrekking tot de schending van zijn grondrechten zoals vervat in art. 8 EVRM (...).”

2.4.2.2. Verzoeker kan gelet op weerhouden schending van artikel 8 van het EVRM worden gevolgd in zijn betoog. Verwerende partij kan om dezelfde reden niet gevolgd worden wanneer ze in haar nota stelt dat uit de uiteenzetting van de middelen niet blijkt dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, waardoor het moeilijk te herstellen ernstig nadeel volgens haar *“evenmin wordt aannemelijk gemaakt”*.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.5. Aangezien werd voldaan aan de cumulatieve schorsingsvoorwaarden, wordt de bestreden beslissing geschorst.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 8 mei 2018 (bijlage 13*septies*) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M. EKKA